

KUN-SZT-MÁRTON és VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi és közgazdasági hetiközönlöny.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:
Egész évre — — — — — 8 kor.
Félévre — — — — — 4 kor.
Egyes szám ára 20 fillér.
A hirdetési díjak előre fizetendők.

MEGFELEDESZ VASÁRNAP REGGEL.

Felolvasó szerkesztő és kiadó: **CSANÁDY JOZSEF.**
Társzerkesztő: **MEZEY ISTVÁN.**

HIRDETÉSI DÍJAK:

Egy határozott példányszámban 20 fillér.
NYILTER sorai 1 koroná. Hírei feleletnek garancia sorai 2 koroná. Helyezési díjak külön fizetendők.

Tisza-ugh—kunszentmártoni vasút.

Kunszentmárton község képviselő-testületéhez egy kérvény nyújtatott be báró Fechtig Imre, a tisza-ugh—kunszentmártoni vasút engedélyezése által, amelyben a vasút kiépítéséhez Kunszentmárton képviselő testület által 32 ezer forint hozzájárulási összegnek kötelezettségét 1901-ig meghosszabbítani kéri.

Ma nagyon különbözők a vélemények Kunszentmártonban.

Kellene is, nem is a vasút.

Ha talán a mesebeli kövérdisznóként késsel a hátában jönne, hogy ki-ki szelhetne belőle izlése szerinti és étvágját kielégítő falatot, vagy sült galambként röpdülne le, akkor szívesen látott vendég lenne; de mert hozzájárulni kell, ez baj.

A képviselőtestület által már megszavazott 32 ezer forint a kunszentmárton—puszta-tenyői vasút 32 ezer forint névértékű részvényével lenne fedezve, s a képviselőtestület ezen határozatát a miniszter is jóváhagyta.

TÁRCZA.

A vén kisasszony szerelme.

(Humorosok.)

A „Kunszentmárton és Vidéke” eredeti tárcaja.
Írta: **Telegdy Lajos.**

Valóban Ámor, te vagy az öszes Istenségek között a legizgazaságosabb, te egyaránt jó vagy a szegényekhez, a gazdagokhoz, mint a szépekhez, rutakhoz, Nem ismerz különbséget, a szerelmes párok mindnyájan kedvesek neked. Hej pedig de sokszor megtrofalod őket s ilyenkor azok kárhöznek; de te csak örökké mosolyogsz, elfordulsz és úzd más felé enifia játekd.

A szegény Horák Pepi is haragszik rád azóta a boldogság történet óta, miiben résztletted s nem is tudja ezt neked megőcsésmáni sóha. De miért is eszultott ki oly szörnyű? A világnyelvélre tetted nevet, s neki most írni kell a történetek felett. Igen érdekes historia az, érdemes meghallgatni!

Jozefin kisasszony immár úgy látszott, hogy örökké hajadon marad, mert legalább háza tájáról soha sem hozott a fama olyan híreket, hogy ő valamikor férjhez akarna menni. Pedig már szép nyegve tavasz viharrát el szárkölő hajzata felett, s mind eddig semmi kilátás. Nem volt éppen esznya teremtés az Isten adta. hisz sem vasorra, sem farkas körmei nem voltak, a

Most egyesek így gondolnak: nem járulunk hozzá, illetve nem hozszababjtjuk meg a kötelezettséget; nem kell nekünk az a vasút, van nekünk vasutunk, megtartjuk annak a részvényeit, nem fektetjük a bizonyosra a bizonytalamba; ki tudja lesz-e annak a tisza-ugh—kunszentmártoni vasútnak jövője?

Hát tisztelt uraim! Önök, kik így gondolkoznak, nagyon sok minnenről megfelelkeznek.

Megfelelkeznek arról, hogy egy vasút nem lehet hátrányára, csakis előnyére van azon községek gazdálkodására, kereskedelmére, iparára, a melyeket érint.

Megfelelkeznek a személyközlekedésről, különösen az Isten adta jó esős ősszel és tavaszszal.

Megfelelkeznek arról, hogy a kunszentmárton—puszta-tenyői vonal kiépítése előtt ugyanilyen aggályaik voltak, attól sem vártak semmi jót s ime látják most, mily alaptalan volt agodalmaik.

De megfelelkeznek mindenek fölött

mi elijeszté a férfi nemet, hanem még előjómódnak is örvendett; és mindezek dacára örökös hajadonságra ítélte a sors.

De hát eszik valami okának kellett lenni? Igen, egy kis hibája vala, kissé meglehetősen beszélt tehetéssel állá meg végzte, s erre büszke lehetett, mert nem hitetne, hogy a híres Xantippe avagy Harpagon megállhatta-e mellette helyét. Ez volt a nagy baj, ezért kerültek meg csak háza táját is az emberek, nehogy találkozzanak vele. Mert megtörtént nem egyszer, hogy a szomszéd Vekönyénéval annyira belemoledgett a diskurzusba, a midőn az meglátogatta, egy kis söt kölcson kéri az ebédhez, hogy mire visszatér már készíthette a vacsorát is és ez a nember szerelme lett. Úgy történt:

Egy reggel a mint ott bánámszódek ki, kicsiny ablakja racos szalaján, lesvén, nem foghatna meg valakit egy pár bizalmasabb szöcskora; idegen arcokat pillantott meg, ki tevétegen hordá végig szeméit a közeli hazakon. Mint a külső mutatta festő lehetett és idegen ki bizonyára lakás után keresgelt. Mar ugyan, hogy állhatta volna meg ezt Pepi kisasszony sző nélkül, nem is habozott egy perczig sem s minajrt tudakolta szándéka felől. Az idegen valóban szalás után bajlódott s mivel Jozefin kisasszony hamarosan felanjára saját szobai egyiket, a festő az alkut mento megköté s mintegy igazi bohém rigtön be is kötözökdött. Pepi kisasszony álmai

arról, hogy Kunszentmárton képviselőtestülete már megszavazta a 32 ezer forint hozzájárulási összeget, s talán-talán nem illő dolog e fontos ügyből gyermek-játékok csinálni s úgy tenni, mint a porban játszó gyermek, ha valami nem tetszik neki dacosan oda mondja: „a d j a t o k v i s s z a a b a b a r u h á t !”

Az a többség, a ki előre látó, okos gondolkodással, higgadt, észszerű megfontolással szavazta meg a hozzájárulást, úgy hisztük, egyesek rémlátása miatt nem változtatja meg határozatát.

Mi bizunk ebben a többségben, s e többség elég garanciát nyujt hinni azt, hogy a tisza-ugh—kunszentmártoni vonat — bár sok akadály görditettek elé — már a közel jövőben berohog a kunszentmártoni indóházhoz.

HETI HIREK.

Kunszentmárton, augusztus 6.

— **Ellenőr választás.** Busa Ákos tisza-alsójárási főszolgabíró elnökletével ejetett meg folyó hó 2-án a lemondás által megüresedett adóperntári ellenőr választása. Leszavazott 39 képviselő. Ebből 29 szavazatot kapott Szabó

kezdek teljesülni, mindig művészekről fantasiált, most már volt alkalma velük megismerkedni.

Mi történt ezután, azt senki sem fejtette meg, mert Pepi leányasszony néhány napig nem mutatta magát s meg legbizalmasabbjával Vekönyénével sem jött össze. Vegre kikapitánt a rejtgetett titok. Vekönyéné meglátogatta, s annak beszélt el, persze lelőkre köte, senkinek a világon meg ne mondja, hogy ő férjhez fog menni; ferhez, ahhoz a hosszú hajú, fekete szemű piktörhöz s hogy halálosan szerelmes belé.

Még az nap már tudta Bagolyé né a dolgot Vekönyénéől, tőle meg Keacsné a csizmadia felesége s ettől még a többi. Mind csak tete, a tete tudta is megismindnyan tudták az egész vasarban. E hir azután elfutott a festőhöz is; eleinte nagyon bosszankodott a pletyka felett, utabban mosolygott józival, valami pompás eszméje támadt; az, hogy komolyan udvarolni fog gazdasszonyának. A mint kigondolta, így is tett.

Már vasárnap együtt látták őket kísétálni a korzóra; Pepi kisasszony büszken, fenkelte homlokukal nezegetett körül, a sandán leselő, keles mosolyu szemekre s szinte mutatta fölönyet.

Egy hét multan pláne nyitán dicsékedett nagy szerenéséről. Nem is beszélnt másról, csak a közeli jövővel boldogságról s egyre-másra csináltatta magának a szobnell szebb toltötteket; nem sajnált most semmi pénzt, úgy szólvá, tel

Hogy a misztikus természet
A legnagyobb titok . . .

Ez igaz — ugymond a másik —
De én meg azt hiszem:
Hogy a halál utáni lét
A nagyobb rejtelem . . .

— Bolond bölcsek! én tinótkék
Nem adok igazat:
Órök probléma előttem
Mindig a — nó marad.

Kakukf.

Ligetben.

Vidám, mosolygó körömet minden;
Zöld bokorban virg madár dalol,
Édes illat száll a tiszta légben;
Lelkembem álom, álomra foly . . .

Az égért lassan lebennnek tova
Napsugárút fényes fellegek.
Szállnak, szállnak, ah ki tudja hova?
S utánuk száll lélek képzelet.

S míg a ragyogó felhőket látom,
Lelkemre száll tökök, méla bu . . .
S itt, hol örök lenben a tájon,
Egyedül én vagyok szomorú.

Eszembe jut sok-sok fényes álmom,
Mely mint a felhő úgy szállt tova;
Szomorú szívem hiába várom,
Vissza többé egy se tér soha.

Mesko Sándor.

A „legszébb.”

A d . . . i galogezred tisztj kaszinójában
tanácskozást folytatott több tiszt. Ugyanis Ó fel-
szébb kiáltása helyezett látogatást s minél fe-
nyesebb fogadtatásról kellett megbeszélkedni.

A tiszték megbeszélést a fogadás részle-
tét s zóba került a hölgybizottság is, melybe
már kismizelték a város legszebb hölgyeit.

— De melyik hölgy fogja Ó felszólén-
gát? — kérde Dodo főhadnagy.

— Természetesen a legszebb, mormogta
Hegyes szadzas.

— Hm, ez éppen a bökkenő! Nos, Eper-
jessy hadnagy én én nagyon találékony ember,
hogyam választok ki a legszebb hölgyet, anél-
kül, hogy a többiek serte érezték magukat? —
kérdé Dodo főhadnagy a mellette álló ifjú had-
nagyhoz fordulva.

— Azt hiszem legjobb volna valami szép-
ségversenyt rendezni.

— Ugyan, hadnagy úr, D-ben szép-
ségverseny! Nem vagyunk Spaaban, ellenkezett az
ezredes.

— Nos, nem is úgy képezem, hanem e
héten lesz a kaszinóban a akkor a legzümpe-
ltes hátkirányúre bizuk ezt a megitzestől fel-
adatot. Az érdekelt hölgyeket aztán bizalmasan
értesíthetők olyan a határozattal.

— Nem is olyan rossz tere — szólit He-
gyes szadzas — fogadják el. Ugy is lett.
Eperjessy hadnagy ajánlatához az összes tiszték
hozzajártak.

Néhány nappal később a város egyik ele-
gáns cukrászdájában több fiatal veány foglal-
tozott, élénken tárgyvalva a nap eseményeit.
— Természetesen legfőbb szó a kaszinóbról meg
a vele kapcsolatos szépségversenyéről esett.

Bizonyára Kunváry Ida lesz az esti kirá-
nyője: szól az egyik szépség.

— Ezt nem merném állítani. Eperjessy
Lola is vetelkedik Idával — ugye Ella?

— Ugyan hova gondolok! Az Ó tisztában
akárbróvel szóba se jöhet, vele ellen a kerde-
zett, aki nem nagyon rokonszenvezett a kerde-
zett hölgyvel.

— Hison ha ez nem volna, akkor kétség-
kível ó volna a legszebb.

— Podig ezen könnyen segítők! Hison
legérősebb udvarlójok Johnsen dr. a patikus, jegye
meg estősen Ella.

— Ez nem való Eperjessy Lóidához, aki
különbem sem viszozza érzelmét.

Igy terefelekké a hölgyeké persze mind-
egyik maga szeretett volna a „legszébb” lenni.

Delután Eperjessy hadnagy, szókása szerint,
Johnsen dr.-hoz, test-lelki jóbarátjához ment,
hogy egy kisse beszélgesse vele. A hadnagy aki
nem tördött annyit nemeresi rangjával, mint
bizské nővere, nagyon szeretete volna, hogy ba-
rája egykor nővere ferje legyen. A két jóbarát
melyben udvólóleg egymást, beszélgetni kezdtek
s csakhamar a magas látogatás meg a kaszinó-
ból került szóba, Johnsen dr. bár nem volt jo-
gosítva a megjelésre, nagyon érdeklődött a
bál s különösen a szépségverseny iránt.

— És mit gondolsz, ki lesz a győzelem,
kérdé a hadnagy.

— Legnagyobb kiáltása az ezredes leányá-
nak, Kunváry Idának van, mert először is a pa-
ramnesk leánya, s aztán szépség dolgában senki
sem vetelkedik vele.

— A tarsadalmi állás egész mellékes fő a
szépség! — Lola nővéred kiállná a versenyt az ez-
redes leányával. . .

— Igen, ha nem volna az a kellemetlen
bórhaja, akkor bizonyára ó volna a legszebb a
bálon! De hát ezen már nem segíthetünk!

— Hátha? — szólit Johnsen dr. mosolygva.

— Ha tudnál egy szert es meggyógyítani
Lóidát, hidd el, inkább meghátnád az ó büszke
szívét, szólit Eperjessy, aki ismerte nővere hü-
ságit.

— Ó, hisz tudnék egy csalhatatlan szert,
de az csak nem járja, hogy én ajánlom föl neki!

— Nem is szükséges! Ha tudsz egy szert,
amiben különben kételkedem, akkor nem zé-
ret az diszkredit a tolette asztalára csempeszni.
De, mondom, nem adok semmit e szerke: Lola
már annyit próbált, hogy azt hiszem nem segít
rajta semmi.

— Bizonyos vagyok benne, hogy ez a szer-
bevalik. Boosan mezt, rogtón itt leszek. A győz-
serevsz tavezott s pár percz mulva nehány kel-
lemes illatu kartonnal tért vissza. Ime, ez a ki-
tőlomból szappan, melyet számtalanszor oly
pompás eredményen használtak.

— Nos, igazán kíváncsi vagyok, meg lesz-e
a kívánt eredménye? . . .

A kaszinóterem tündéres fényben uszott.
A ragyogó egyenruhák, sok szép hölgy, gyö-
nyörű díszetek, drága ékszerek ciragadó lát-
vány nyújtottak.

— Hallod pajtkás, ugyanezak nehoz felad-
tunk lesz nekünk, pályabíráknak, szólit Hegyes
szadzas Dodo főhadnagyhoz.

— Ahogy vesszük! valasztott emel. Látod,
én már tudom, kinek itelem oda Paris almaját.

— Nos? kérdé kivanésian a szadzas.

— Nem akárok indiskrétt lenni, remélem,
megegyezik majd a bajtársak izlése az enyem-
mel.

Hasonló beszélgetés folytán a terem többi
sarkában; általában az a nézet kerelkedett felül,
hogy vagy Kunváry vagy Eperjessy kisaszonny
lesz a győzelem.

Az utóbbit alig győzték csodálni. Külö-
nösen a hölgyek állnak, s nem tudtak félteni,
hogyam tehetett hírtelen szert ilyen féher, úz
arcbőrebe. Kitűnően, feszelt-nül mulatozt
mindenk, csak Kunváry Ida nem, ki fájdalom-
s tapasztalta, hogy Eperjessy Lolaban hatalmas
vetélytársra akad.

Időközben tanácskozásra ültek össze a ki-
jelölt tiszték.

— Azt hiszem, hogy mivel több bajtárs
rokonságian áll a pályazo hölgyekkel, s külön-
ben is egy kisse könyves a dolog, legzjobb, ha
titkos szavassal döntünk szól az egyik bírálo.

Az ajánlatot egyenhangúan elfogadták, s
csakhamar megírték egy eszko szavazlapokat,
melyeket a paranesk foszalt vargatozás kizél,
fodszólit. Aztán kihirdették, hogy Eperjessy
Lola kisaszonnyra esett a legfőbb szavazat.

— Ez így helyes egy ugy szaguzott a boldog-
ságtól, mikor másnap megtudta hívertől az er-
edményt.

— Óh, mind-est csak nekod köszönhetem,
mert asztalomba tetted azt a megbeszélhetetlen
koznetikumot.

— Nem tagadom, de magát a szert, nem
nekem, hanem annak köszönheted, aki meger-
demli, hogy több figyelemben részesítod. Hajgy
fel az előítélettekel s ne feledd, milyen dicső-
séget köszönhetész neki.

— Tudom, hogy kiról beszélés s megfo-
gadom a jó tanácsot. Csak azt csodálom, hogy
ezért a szerről eddig nem hallottam; hogy is
hívják?

— Ez a szappan a B y r o l i n-szappan, dr.
Groll, melyet a dr. Graf és Tarsa becsi ve-
gyeszi gytaraban a hírneves Byrolinból készí-
tenek. A Byrolint a legelő orvosok mint kitű-
nő bórólipo és szepítő szert ajánlják s nekem
telen, hanem különösen nyáron minden jó-
háztársában nélkülözhetetlenem val.

— És van meg más tolette ezikk is By-
rolin néven?

— Ó igen. Johnsen dr. a napokban az em-
lített Byrolin és Byrolin-szappanon kívül meg
több Byrolin-készítményt is mutatott, de csak a
Victoria-Byrolinra emlékszem, mely kitűnő sa-
jatságomnál fogva, különösen alkalm as arra, hogy
a különféle csemekek kiszorítsa.

— Ó mátol fogva csakis Byrolint haszná-
lok s ugyanezak megrakom vele tolette aszta-
lomát, kiáltozt vígan Lola, megőlelle hívert.

— De magad hozod el a szerket Johnsen
dr.-tól!

Lola pajtkosan intett igent s eltűnt.

Most pedig rövid leszek. A legfőbb lát-
ogatás örömeim a város ünnepi dísz ötőtt, s Ó
felsége teljes megelekedésnek adott kifejezést
a valban impozáns fogadtatás fölött.

A legbőlgőbb közt tartozott az a pár,
amely az esti homályban szorosan egymashoz
simulva haladt veig az utczán. E két boldog
nem volt más, mint a nap királynoje, Eperjessy
Lola és Johnsen dr. győztesnősz.

— Ó, milyen híres kis menyasszonyom van,
suttogta a fiatal ember győzedeim.

— És én kinek köszönhetem ezt a szer-
eset? kérdé Lola vőlegényere pillantva. Csak
neked!

— Nem, edesem, ellenkezett a győztes-
rés, nem nekem, hanem a felülmutatlan
Byrolin-nak!

Indiscret.

Szerkesztői üzenetek.

(Köziratokat a szerkesztőség nem ad vissza, névtelen
levelekkel nem válaszol.)

A „Congradimégyei Ellenek” tek. szerkesztőség-
nek. Közleblőrr érdekel bennünket, hogy
N é g y e s i István szentesi lakos, kit a
csendőseleg tiltott időben, tiltott területen
vadörözőn ért, valjón megkapta-e már
büntetését s mire lett büntetve. Szíves
értesítést kértünk. Hasonló szolgálata kézz,
kollegális áldozvétel a Szerk.

Felüls szerkesztő és kiadó-talajdosnas:

C S A N Á D Y J O Z S E I.

Társ-szerkesztő: M E Z E Y I S T V Á N.

369. sz. **Árversési hírdelmény.**
v. 1899.

Alultlr bírósági végrehajtó az 1881.
évi LX. t.-ez. 102. §-a értelmében ezennel
közhírre teszi, hogy a kúnszentmártoni kir.
járásbíróság 1899. évi Sp. 121/a és V. 163. sz.
végzése következtében Dr. Bozóky Apjád és
dr. Tóth Imre ügyvéd által képviselt
Kádár József és Bleier Jenő javára Ne-
methe testvérek ellen 22 ft és 15 ft
50 kr s járulékal erejéig 1899. évi april
hó 29-én fogantatott kielégítési végre-
hajtás után lefoglalt és 1000 frta be-
ostelt eszlőleg garuntatából álló ingósá-
gok nyilvános árverésen eladandak.

Mely árverésnek a kúnszentmártoni kir.
bíróiság 1899. évi V. 59.2. sz. végzése

